

Kes või mis oli *Jörru*?

KÜLLI PRILLOP

„Jörru, Jörru! Jooks ma tulen?” algab vanim trükis ilmunud ja palju tähelepanu pälvinud eesti rahvalaul. Laulu esmaavaldaja, Järva-Jaani pastor Christian Kelch (1657–1710) kirjutas selle oma kroonikaraamatusse järgmisel kujul:

Jörru! Jörru! jooks Ma Tullen?
Erra tulle Ellaken.
Micks ep ella eile tulnut:
Eile ollin Ella üxinesse
Nüht ollen Wirbi wiekesse
Tulle Home Homikulla
Sies ollen Jelle üxinesse
Karkotella Kaste Ella
Siuka Sittika Willula
Sieß ollen Walmis Wainijull
Kaunis karja Satemalle.
(Kelch 1695: 14)

Kelch oli tulnud Saksamaalt Eestisse 23-aastasena. Enne Järva-Jaani teenima asumist töötas ta koduõpetajana Põltsamaal ja Laiusel. Arvestades, et Kelch õppis kiiresti ja hästi ära eesti keele ning suhtles palju talupoegadega, on tõenäoline, et ta oli „Jörru” üles kirjutanud otse rahvasuust (Kubjas 1971: 137). Koos eestikeelse tekstiga avaldas Kelch ka laulu riimilise, kolmest kuuerealisest salmist koosneva umbkaudse tõlke saksa keelde (vt Kelch 1695: 15).

Nii vana ja ainulaadne laul võiks anda väärtuslikku infot omaaegsete eestlaste mõttemaailma kohta – kui vaid suudaksime neid sõnu täie kindlusega ja õigesti avada. Tõlgenduskatseid on tehtud ka pärast Kelchi. Üldiselt arvatakse, et *Jörru* on deminutiiv mehenimest *Jüri* ning laulu esimene rida neiu küsimus mehele: „Jürike, Jürike, kas ma juba tulen?” Ülejäänud värsid on sel juhul noormehe vastus kohtumisaja ja -paiga täpsustamiseks. (Kubjas 1971)

Kelch ise selgitas aga, et *Jörru* on paganluse ajal olnud kas tavaline naisenimi või nimi, millega armunud mehed on kutsunud oma sõbrannasid. Kelchi järgi ilmneb *Jörru* tähendus tõsiasjast, et laul on üles ehitatud armastajate kahekõnena. (Kelch 1695: 14)

Arusaama, et *Jörru* on mehenimi *Jüri*, on Kelchi seletust ignoreerides järjepidevalt korratud alates XVIII sajandi lõpukümnenditest. *Jüri*-tõlgenduse kujunemislugu on hämar ning head põhjendust sellele ei ole avaldatud (või siis pole ma osanud seda üles leida). Küll aga on esitatud sellest arusaamast tulenevaid järeldusi. Näiteks on väidetud, et Kelch tõlgendas *Jörru*'t mitte *Jüri*, vaid naisenimena, sest tema jaoks oli maailmavaateliselt vastuvõetamatu kujutleda naist nii suveräänsena, et ta tohiks armastuslaulus mehe poole õhata (vt Metsvahi 2016). XIX sajandi alguskümnenditel on sedasama naise õhkamist mehe poole seletatud mitte vabaduse ja ettevõtlikkusega, vaid hoopiski neidude suurema ettevaatlikkusega: mehe juurde hiilival naisel on rohkem põhjust olla ettevaatlik kui naise juurde hiilival mehel, sest vahelejäämise korral kannatab naise reputatsioon rohkem (Masing 1818: 60–61).

Kelchil oli vaja selgelt välja tuua, kes või mis on *Jörru*, kuna ta soovis ümber lükata varem esitatud väite, nagu tähendaks *Jörru* Jeruusalemma (vt Kelch 1695: 14). „*Jörru*”-laulu algusvärsi oli juba 1588. aastal kirja pannud saksa rännumees Joannes Löwenklau, ainult et tema jaoks kõlas see kui hädaldamine või karjumine sõnadega *Ieru Ieru Masco Lon*, mis tähendavat siinse rahva igatsust oma kunagise kodumaa, Jeruusalemma ja Damaskuse järele (vt Leunclavius 1588: 230).

XVII sajandi alguses oli „*Jörru*”-laulu arvatavasti kuulnud ka Dionysius Fabricius, katoliku vaimulik Viljandis. Tema väitis oma käsikirjalises „Liivimaa ajaloo lühiülevaates” (trükiti XVIII sajandi lõpus), et kui talupoeg läheb metsa, siis meeldib talle laulmise asemel ulguda: „Jeru Jeru masculu Jehu Jehu Jehu” (Fabricius 1795: 10).

XVII sajandil on „*Jörru*” maininud teisedki autorid (vt Rauch 1939), kuid laulu tõlgendamiseks vajalikku infot need teated ei lisa. Uuemaid teiseid terviklikust „*Jörru*”-laulust ei ole, leidub vaid fragmente (vt Tedre 1961: 526–527). Laul võis kaduda koos oma esitajatega: näiteks on teada, et varsti peale Kelchi kroonika ilmumist hävis peaaegu kogu Järva-Jaani rahvastik nälja ja katku tõttu (Kubjas 1971: 136). Algas ka Põhjasõda. Kelchist hilisemad „*Jörru*” tõlgendajad seda laulu algsel kujul ilmselt enam kuulnud ei olnud. Sellegipoolest jõudis „*Jörru*” hiljem mitmesse välismaisesse allikasse.

1764. aastal ilmus „*Jörru*” ajalehe Königsbergsche Gelehrte und Politische Zeitzungen 8. juuni numbris. Avaldati nii Kelchi kroonikast pärit eestikeelne tekst kui ka Kelchi tõlge. Tegu oli näitega sellest, kui kenad laulud on kirjakultuurita rahvastel. *Jörru*'t selles *Jüri*'ks peetud veel ei ole.

Jörru tõlgendus mehenimena *Jüri* ilmub esmakordselt Johann Gottfried von Herderi anonüümselt avaldatud rahvalaulukogumikus „Volkslieder”, kus pole esitatud eestikeelset teksti, aga see-eest on olemas uus kaunis tõlge saksa keelde (Herder 1779: 84). Herder võis selle Kelchi versiooni järgi ise teha, aga ta võis ka küsida täpsustusi Põltsamaa pastorilt August Wilhelm Hupelilt, kes saatis talle eesti laule (vt Herder 1779: 303). Sakslasena oli Herder küllap teadlik nime *Georg* variantidest *Jürgen* ja *Jörgen*, aga eesti *Jüri* on siiski lühendus, mille peale on ilma keelt hästi oskamata raske tulla.

Kui Hupel või mõni muu eesti keele tundja pidas *Jörru*'t kaheldamatult nime *Georg* mugandiks, siis seda kummalisem tundub, et Kelch nii lihtsa asja peale ei

tulnud. Et *Georgstag* on *jüripäev*, pidi teadma iga sinne pastor, ja *Jüri* teisend *Jöri* oli vähemalt Põltsamaal kindlasti kasutusel – see leidub näiteks Vana-Põltsamaa mõisa vakuraamatus aastaist 1688–1693 (RA, EAA.1348.2.1). Küllap oli ikkagi nii, et Kelch oli laulu kuulnud elavas esituses ning talle oli seetõttu teada, et *Jörru* on mehe pöördumine naise poole, mitte vastupidi.

Herder (1779: 83) mainib sedagi, et *Jörru*'t on võimalik seostada Jeruusalemmaga, ent *Jörru* kui muistse naisenime kohta ei ütle ta midagi. Jääb mulje, et Herder ei olnud kursis Kelchi kirjutatuga. Laulu teksti võis Herder saada Königsbergi ajalehest, mitte otse Kelchi kroonikast. Just Kelchi enese kirjutatud arvesse võttes ei saa *Jüri*-tõlgendust pidada ainuõigeks ega teha sellest kaugeleulatuvaid järeldusi eestlaste armuelu kohta.

Laulu esmatrüki juures äratav tähelepanu, et saksa tõlkes on *Jörru* asemel *Jerru* (vt Kelch 1695: 14–15). See võib viidata pelgalt häälduse varieerumisele. Alamsaksa murretes esines *e* ja *ö* vaheldumist, mis kajastub alamsaksa keelest eesti keelde tulnud sõnade murdevariantideski, nagu *renn* ja *rönn*, *meldima* ja *möllima* (Ariste 1981: 103). Teisalt võib kirjpildil *ö* ~ *e* viidata hoopis eesti *õ*-häälikule. Sakslased märkisid *õ*-d kord *ö*-ga, kord *e*-ga, kuna nende keeles vastav häälik puudub. Seega võib olla, et omaaegset kirjapilti *jörru* ~ *jerru* tuleks lugeda hoopis *jöru* või *jörru*.

Jöru on mõnes eesti murrakus *joru* hääldusvariant. Jorisemine seostub küll Fabriciuse kirjeldusega „Jörru” esitusviisist, ent laulu sisuga otseselt mitte. Sisult veidi sobivam oleks *jöör* 'iha, himu, tahtmine', mida näiteks Kihnus käänatakse *jööör* : *jööri*, Lõuna-Viljandimaal *jööör* : *jööru* või *jööör* : *jööra* (vt EMS). Sõna *jööör* on eesti keelde laenatud arvatavasti suhteliselt hiljuti baltisaksa keelest, kus vastav sõna oli *Gier* (Uibo 2007: 51–54), ja selle levik jääb Järvamaast kaugemale (vt EMS).

Veel paremini haakuks laulu sisuga Äksilt ning Otepäält üles kirjutatud *jörrri otsima* 'ehal käima' (vt EMS: *jörr*¹). On võimalik, et „Jörru” oli ehalkäimise laul. Sel juhul oleks ikkagi olemas seos nimega *Jüri* – jüripäevast ehalkäimine ju pihta hakkas.

Etümoloogiliselt võib *jörr* olla teisendus sõnast *jööör*, aga alustada laulu hüüatusega „Iha! Iha!” kõlab üksjagu veidralt. Pigem on *jörr*-sõna allikas keskalamsaksa *gör* 'tüdruk' (Schiller, Lübben 1876: *gör* 'kleines Mädchen'; Lasch, Borschling 1933: *göre*, *gör* 'Mädchen, Kind'). Ülemsaksa keeles on seesama sõna olemas kujul *Gör(e)* (samuti baltisaksa keeles, vt Kobolt 1990: 116) ja tähendab 'laps; vallatu tüdruk'. Algselt võis *gör* märkida igasuguseid pisikesi olendeid (EWD: *Gör*).

Eesvokaalile eelneva *g* hääldamine *j*-ina oli siinses alamsaksa keelevariandis tava-pärane (Ariste 1981: 99–100). Ka hääliku *ö* muutumine *õ*-ks on tavaline, nt alamsaksa *röre* > eesti *lõör*, *körvis* > *körvits*.

Vokaal *u* eesti sõnas *jörru* on deminutiivi sufiks. Alamsaksa sõnast erinevad häälikupikkused on seletatavad deminutiivse geminatsiooniga, mis ilmneb ka näiteks sõnapaarides *Jeesus* ja *jessuke*, *mägi* ja *mäkk* 'küngas', *tilla* ja *till* jne (vt Saareste 1927, 1938; Kehayov, Blokland 2007).

Tähendus 'tüdruk' sobib kenasti kokku Kelchi veendumusega, et *Jörru* on kas kunagine naisenimi või pöördumine armastatud neiu poole. Neiu või kallima kohta sõna *tüdruk* asemel samatähendusliku võõrsõna kasutamine pole kuidagi ebaloomulik.

Kelch ei pruukinud tunda saksa sõna *Gör(e)*, mistõttu ei tekkinud tal ka seost saksa sõna ja eesti *jõrru* vahel. Alamsaksa *gör* ei olnud levinud kogu keelealal (vt Lasch, Borschling 1933) ja ülemsaksa keelde jõudis see sõna alles XVII sajandil alamsaksa laenuna (EWD: Gör).

Lõpetuseks veel mõni keeleline märkus. Üldiselt sobib Kelchi kirjapanek väga hästi teiste sama vanade põhjaeesti tekstidega: *jooks* 'kas juba?' esineb Thor Helle grammatika dialoogides, possessiivsuffixiga *üksinese* oma alguses tähenduses 'üks' (tänapäeval *üksnes*, vt Mägiste 2000: 86) leidub Stahlil, sõnaalgulise *h* kadu on üldine ja *el* 'hell' esineb näiteks 1739. a Piiblis, *homme* on pika *oo*-ga Stahlil, 1715. a Uues Testamendis, 1739. a Piiblis jm; ainult liite *-kese* '-kesi' asemel ootaks varianti *-keste* (vt VAKK). XVII sajandi põhjaeesti tekstides on tavaline ka eitussõna *ep* ning selle paiknemine verbist eemal (Prillop jt 2020: 276–277).

Arhailistest vormidest, mis olid juba XVII sajandil elavast keelepruugist kadunud, esinevad „Jõrru”-laulus *kaste'ella* (**kastek'ella* > *kaste'ella* > *kastel*), *vainiul* (**vainiolla* > *vainul*) ning lühenemata käändelõpp *-lla*. Seejuures *willula* ei pruugi olla vigaselt kirjutatud (vrd Suits, Lepik 1932: 121): rõhutu silbi järel on geminaadi puudumine igati ootuspärane, isegi kui samal ajal on rõhulise silbi järel geminaat alles. Arhailine on ka *ma*-infinitiivi allatiiv *saatemalle*. Selliseid vorme leidub muidu lõunaeesti lauludes, põhjaeestis on samaväärne *ma*-infinitiivi illatiiv **saattamahen* >> *saatma* (Peege 2006: 145).

Virbi ~ *virvi* ~ *virve* 'väike haljas oks, võrse' on tavaline neuu epiteet või metafoor (vt Tedre 1961: 527; vrd Kubjas 1971: 140–142), mida kasutatakse peale eesti ka vadjal rahvalauludes (VKS: *virpi*). Väljaspool rahvalaulukeelt teatakse seda sõna veel vaid saartel ja mõnel pool võru keeles (VMS: *virb*). Arvatavasti koos algse tähenduse ununemisega on *virbi* > *virve* saanud võimalikuks ka noormehe epiteedina, eriti kui tegu on algriimi poolest sobiva sõnaga, nagu *vend* või *veli*.

Kargutella (õigemini tuletise aluseks olev *kargutada*) on murretes üsna mitmetähenduslik sõna. Eduard Kubjas (1971: 138) loetleb murdekartoteegi põhjal üle kümne tähendusvariandi, mille hulgast ta peab laulu sisuga sobivaimaks 'vallatlema, hullama'. Kelchi tegutsemispaika arvestades oleks tõenäolisem Kolga-Jaanist üles märgitud 'ringi jooksuma, aelema' (vrd ka Wiedemanni sõnastiku (1893) näitelause *tüdrukud kargutawad poistega* 'die Mädchen laufen umher, treiben sich umher, mit den Burschen'). Murdekeeles on kasutusel sarnane verb *kergutama*¹, mille tähendust seletab just Põltsamaalt üles märgitud lause *kui poisid ja tüdrukud tahtsisid - - lageda vainu pial* [õeldi neile] *mis te kergutate* (EMS: *kergutama*¹). Kuni *tantsima*-verbi polnud veel alamsaksa keelest üle võetud, pidigi tantsimist meenutava lustliku hüplemise-kepslemise kohta kasutama muid tüvesid, nagu *karga-* või *kerge-*. Setomaal võidakse siiaani öelda tantsimise kohta *kargama* (SeS: *karguss*).

Siuka on Kubjase (1979: 139) järgi käskiva kõneviisi vorm, ent kui analüüsida seda infinitiivina, tekib rahvalaulule iseloomulik mõttekordus eelmise värsireaga. Häälkuliselt on ilma lõputa infinitiiv sellest sõnast täiesti ootuspärane: **siukkada* > *siuka*, vrd **peittädä* > *peita*. Wiedemanni (1893) järgi on tegemist Põhja-Eesti edelosa sõnaga, mis tähendab 'jooksuma, minema jooksuma'. Nii nagu *siuka* vormi määramisel sai tugineda eelnevale värsile, võiks seda teha ka tähenduse otsimisel. Sel

juhul oleks *siukama* samuti mingit sorti tantsiv liikumine, aga mitte enam hüpeldes-kareldes, vaid nõnda, et seda sobiks iseloomustama onomatopoeetiline *siuhti*. EKSS-is on märksõnade *siuhkama* ja *siuh* all näitelauseid, mis nende sõnade seost kenasti illustreerivad: *Vikatid siuhkavad heinamaal* ning *Siuh ja säuh! vehkis vikat*. Verbi *siuhkama* üheks tähenduseks annab EKSS 'lippama', VMS-is on täpselt sama tähendusega ka *siugama* ning *siukama*. Kõigi kolme verbi aluseks on ilmselt just kiirel liikumisel kostev *siuh*-hääli ning ka „Jõrru” laulurea tõlgendamisel tuleks sellest lähtuda.

Sitikavilul tähendab 'õhtul' (Wiedemannil (1893) leidub märksõna *vilu* all vana-sõna *sitikavilul lähevad laisad tööle*). Kuigi eelnevates värssides on juttu hommikusest ajast, ei tähenda see, et kogu laul peaks olema neiu ja noormehe hommikusest kohtumisest (vrd Kubjas 1971: 139). Viimases värssis mainitud karja saatmine viitab samuti pigem öisele karja hoidmisele, mitte hommikule.

„Jõrru”-laulu sõnad tänapäevases kirjaviisis saab nüüd kirja panna järgnevalt.

Noormees: Jõrru, jõrru, jooks ma tulen? 'Armas tüdruk, kas ma võin juba tulla?'

Neiu: Ära tule, ellaken 'hellake'!

Miks ep ella 'hell' eile tulnud?

Eile olin ella üksinise 'üksi',

Nüüd olen virbi 'võrseke (kaunistussõna)' viiekese.

Tule hooma hoomikulla 'homme hommikul',

Siis olen jälle üksinise,

Kargutella kaste'ella '[et] tantsida (hops!) kastel',

Siuka sitika vilula 'tantsida (siuh!) õhtuhämaruses',

Siis olen valmis vainiul 'vainul'

Kaunis karja saatemalle 'saatma'.

ARHIIVIMATERJALID

Rahvusarhiiv (RA)

EAA.1348 – Vana-Põltsamaa mõis

VEEBIVARAD

EKSS = Eesti keele seletav sõnaraamat 2009. <https://www.eki.ee/dict/ekss>

EMS = Eesti murrete sõnaraamat. <https://www.eki.ee/dict/ems>

EWD = Etymologisches Wörterbuch des Deutschen. <https://www.dwds.de/d/wb-etymwb>

SeS = Seto sõnastik. <http://eki.ee/dict/setosonastik>

VAKK = Vana kirjakeele korpus. <https://vakk.ut.ee>

VKS = Vadja keele sõnaraamat. <http://www.eki.ee/dict/vadja>

VMS = Väike murdesõnastik. <https://www.eki.ee/dict/vms>

KIRJANDUS

- Ariste, Paul 1981.** Keelekontaktid. Eesti keele kontakte teiste keeltega. Tallinn: Valgus.
- Fabricius 1795** = Dionysii Fabricii, praepositi pontificii Felinensis Livonicae historiae Compendiosa series In quatuor digesta partes ab anno millesimo centesimo quinquagesimo octavo usque ad annum MDCX. Rujen: G. Bergmann.
- Herder, Johann Gottfried 1779.** Volkslieder. Nebst untermischten andern Stücken. Kd 2. Leipzig: Weygandsche Buchhandlung.
- Kehayov, Petar; Blokland, Rogier 2007.** Mittesufiksaalne deminutiivituletus eesti keeles. – Emakeele Seltsi aastaraamat 52 (2006). Peatoim Mati Ereht. Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus, lk 87–124.
- Kelch, Christian 1695.** Liefländische Historia. Reval: J. Mehner.
- Kobolt, Erich 1990.** Die deutsche Sprache in Estland am Beispiel der Stadt Pernau. Lüneburg: Nordostdeutsches Kulturwerk.
- Kubjas, Eduard 1971.** Märkmed Chr. Kelchi kroonikas 1695 trükitud rahvalaulu „Jõrru, Jõrru ...” kohta. – Emakeele Seltsi aastaraamat 17 (1971). Tallinn: Eesti Raamat, lk 135–144.
- Lasch, Agathe; Borschling, Conrad 1933.** Mittelniederdeutsches Handwörterbuch. I kd, 2. osa, 6. vhk. *gâ* bis *gödeslasterêr*. Hamburg: Hamburger Verlagsanstalt Karl Wachholtz.
- Leunclavius, Joannes 1588.** Annales Sultanorum Othmanidarum. Francofurdi: Wecheli heredes.
- Masing, Otto Wilhelm 1818.** Bemerkungen über ein in Kelchs Chronik aufgenommenes Volkslied. – Beiträge zur genauern Kenntniß der estnischen Sprache, nr X, lk 60–65.
- Metsvahi, Merili 2016.** Eesti naine, tubli ja kange naine. – Õpetajate Leht 23. IX.
- Mägiste, Julius 2000.** Possessiivsufiksitate rudimentidest eestis, eriti vana eesti kirjakeele (1520–1739) adverbides jm. partiklites. – Julius Mägiste 100. (Tartu Ülikooli eesti keele õppetooli toimetised 15). Koost Valve-Liivi Kingisepp. Tartu: Tartu Ülikooli eesti keele õppetool, lk 11–159.
- Peegel, Juhan 2006.** Eesti vanade rahvalaulude keel. Tallinn: Eesti Keele Sihtasutus.
- Prillop, Külli; Pajusalu, Karl; Saar, Eva; Soosaar, Sven-Erik; Viitso, Tiit-Rein 2020.** Eesti keele ajalugu. (Eesti keele varamu VI.) Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.
- Rauch, Georg 1939.** Üks eesti rahvalaul hilisema humanismi huviobjektina. – Ajalooline Ajakiri, nr 1, lk 37–41.
- Saareste, Andrus 1927.** Tundmused tegurina keelearengus. – Eesti Keel, nr 7, lk 161–184.
- Saareste, Andrus 1938.** Konsonantide afektiivsest geminatsioonist Eestis. Tartu: Eesti Keele Arhiiv.
- Schiller, Karl; Lübben, August 1876.** Mittelniederdeutsches Wörterbuch. Kd II, G–L. Bremen: Kühnmann.
- Suits, Gustav; Lepik, Mart 1932.** Eesti kirjandusajalugu tekstides. Tartu: Akadeemilise Kirjandusühingu kirjastus.
- Tedre, Ülo 1961.** Eesti rahvalauludest K. Marxi albumis. – Keel ja Kirjandus, nr 9, lk 517–528.
- Uibo, Udo 2007.** Etümoloogilisi märkmeid (I). – Keel ja Kirjandus, nr 1, lk 51–58.

Wiedemann, Ferdinand Johann 1893. Ehstnisch-deutsches Wörterbuch. 2. vermehrte Auflage. Redigiert von Dr. Jacob Hurt. St. Petersburg: Kaiserliche Akademie der Wissenschaften.

Küllil Prillop (sünd 1974), PhD, Tartu Ülikooli eesti ja üldkeeleteaduse instituudi eesti fonoloogia teadur (Jakobi 2, 51005 Tartu), kulli.prillop@ut.ee

Who or what was *Jörru*?

Keywords: lexical history, etymology, language contacts, Low German loanwords, C. Kelch, J. G. Herder, old written Estonian, Estonian folk song

In 1695 Christian Kelch, the then pastor of Järva-Jaani, published his chronicle “Liefländische Historia”, which also contained an Estonian folk song titled “Jörru, jörru”, with German translation. This was the first Estonian folk song to appear in print; owing to Johann Gottfried von Herder it became known even more widely. Despite repeated analysis of the text, the meaning of *jörru* has remained a mystery to this day. In Herder’s “Volkslieder” there is a note explaining Jörru as the male name Georg. This interpretation has been predominant, although it contradicts Kelch’s original explanation of Jörru being a young man’s word of address for his beloved girl. Possibly Herder did not find the text in Kelch’s chronicle but in a Königsberg newspaper, where the song had been published in 1764 without Kelch’s comment. Kelch, however, had a good reason to explicate the meaning of Jörru, as he wanted to refute an earlier claim that Jörru refers to Jerusalem and the song as a whole expresses the longing of a people for their former homeland. The article hypothesizes that *jörru* is the Middle Low German *gör* ‘girl’. In the local variant of Low German it was normal that before a front vowel *g* would be pronounced as *j*; another expected change is *ö* > *õ*. The word-final vowel *u* is a diminutive suffix. The lengthening of the *r*-sound can be accounted for by diminutive gemination. In addition to the etymology for *jörru* the meanings of some other archaic words and expressions occurring in the song are specified.

Küllil Prillop (b. 1974), PhD, University of Tartu, Institute of Estonian and General Linguistics, Researcher of Estonian Phonology (Jakobi 2, 51005 Tartu), kulli.prillop@ut.ee